

*"Po setmění raději
zůstaňte doma.
Městu vládne
nemrtví..."*

RACHEL CAINE

Půlnoční
vlíčka

UPÍŘI Z MORGANVILLE - KNIHA TŘETÍ

BROKILON

Rachel Caine

MIDNIGHT ALLEY

Copyright © 2007 by Roxanne Longstreed Conrad

Translation © 2013 by Renata Heitelová

Cover © 2013 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha: 978-80-7456-180-1

ISBN PDF: 978-80-7456-181-8

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7456-182-5

ISBN ePub: 978-80-7456-183-2

ISBN Mobi: 978-80-7456-184-9

Rachel Caine

Půlnoční ulička

Upíři z Morganville
kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

Rachel Caine
v nakladatelství Brokilon

Cyklus Upíři z Morganville

Prokletý dům

Ples mrtvých dívek

Půlnoční ulička

Slavnost bláznů *

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>

brokilon@brokilon.cz

Lidem, kteří mě provázeli mými soukromými morganvillskými roky: Elizabeth Sandlinové, Andymu Sealymu, Moně Fluittové, Bruceovi Tinsleymu, Luisi Hernandezovi, Garymu Wileymu, Scottovi Chaseovi, Marshe McNeillové, Rachel Scarbroughové a mnohým dalším, kteří ty dny projasnili. Také na památku toho, jak jsem sedávala vedle Stevieho Raye Vaughana a slyšela ho kouzlit, když poslouchalo jen několik lidí.

Lidem, kteří mě provázejí těmito morganvillskými roky: Cat Conradové, Kelley Waltersové, Marle Stairové, Katy Handricksovové, Claire Wilkinsovové a Baby Griffové, Becky Rochové, Laurie Andrewsovové a jejím milým děvčatům, P. N. Elrodové, Jackie Leafové, Billu Leafovi, Joanne Madgeové, Irene Ferrisové, Ter Matthiesové, lidem z Alphas, ORAC, Douglasi Josephovi, Sharon Samsové a jejímu synu Boardmanovi, Ann Jacksonové a jejímu synu Treyovi a mnoha přátelům z LiveJournalu a MySpace, které ani nelze vyjmenovat. Každý z nich je zvláštní, nezasloužený dar.

A Charlesovi Armitagemu a Kevinovi Clearymu za to, že vytvořili z Morganville tak vzrušující místo.

Poděkování

Za rychlou korekturu a komentáře děkuji vybrané skupině lidí, včetně (mimo jiné) Jackie, Sharon, Donny a Lisy. Obzvláště děkuji Donně, která mi připomíná, že když se v jednom odstavci položí na stůl nůž, nemůže se proměnit ve třetím v pistoli... díky, Donno!

1

V okamžiku, kdy v domě Glassových zazvonil telefon, Claire šestým smyslem vytušila, že volá její matka.

Ale nemohl za to ani tak šestý smysl jako spíš jednoduchá logika. Před několika dny matce slíbila, že jí zavolá, což neudělala, takže teď to samozřejmě nemůže být nikdo jiný než ona, kdo volá – v tom nejnevhodnějším okamžiku.

Z čehož vyplývá, že to musí být její matka.

„Nechod,“ zamumlal její přítel Shane – pořád nemohla uvěřit, že ho tak může nazývat, *přítel*, ne jen kamarád – aniž by odlepil ústa od jejích. „Michael to vezme.“ A poskytoval jí velice dobrý důvod k tomu, aby telefon také ignorovala. Slabý hlásek někde vzadu v její mysli ale prostě nezmlknul.

Lítostivě si povzdychla, sklouzla ze Shaneova klína, olízla si vlhké, rozpálené rty a zamířila do kuchyně.

Michael právě vstal od kuchyňského stolu, aby zvedl telefon. Předběhla ho, tiše se mu omluvila a ozvala se do sluchátka: „Haló?“

„Claire! Ach konečně, už jsem si dělala starosti, zlato. Pokoušeli jsme se ti několik dní dovolat na mobil a...“

Kruci. Claire si otráveně promnula čelo. „Mami, poslala jsem vám e-mail, vzpomínáš si? Ztratila jsem mobil. Pracuju na tom, abych si pořídila jiný.“ Raději se nebude zmiňovat, jak o něj přišla. A ani omylem nesmí naznačit, v jakém nebezpečí je její život od doby, co se přestěhovala do Morganville v Texasu.

„Ach,“ povzdychla si máma a pak pomaleji pokračovala. „Aha. Táta mi to zapomněl vyřídit. Víš, to on kontroluje e-maily. Já počítače nemám ráda.“

„Ano, mami, vím.“ Máma na tom nebyla *tak* špatně, ale byla z počítačů nervózní. Což bylo rozumné; když se ocitla v jejich blízkosti, dlouho nevydržely.

Máma pořád mluvila. „Je všechno v pořádku? A co škola? Baví tě?“

Claire otevřela ledničku a vytáhla plechovku koly. Se zasyčením ji otevřela a přemýšlela nad tím, co má rodičům říct, pokud vůbec něco. *Mami, byly tu trochu problémy. Víš, táta mého přítele přijel do města s motorkářským gangem, zabíjeli lidi a málem zabili i nás. Och, a upíry to naštvalo. Takže abych zachránila kamarády, musela jsem podepsat smlouvu, takže jsem teď v podstatě otrok nejmocnější upírky ve městě.*

Jo, tak tohle by asi neprošlo.

I kdyby to řekla, máma by to stejně nepochopila. Sice už byla v Morganville, ale ve skutečnosti ho neviděla. Lidé ho většinou nevidí takové, jaké doopravdy je. A pokud ano, tak ho buď nikdy neopustí, nebo jsou jejich vzpomínky cestou odsud vymazány.

Kdyby si lidé náhodou vzpomněli, mohly by se jim přihodit ošklivé věci. Hodně ošklivé.

Místo toho Claire odpověděla: „Škola je skvělá, mami. Všechny zkoušky minulý týden jsem měla za jedna.“

„No ovšem. Copak to tak není vždycky?“

Ano, ale minulý týden jsem musela absolvovat zkoušky se strachem, jestli mi někdo nevrází kudlu do zad. Mohlo to mít vliv na můj známkový průměr. Hloupé, že je na to

pyšná... „Všechno je tu fajn. Dám ti vědět, až si pořídím nový mobil, jo?“ Claire zaváhala, ale nakonec se zeptala: „Jak se máš? A co táta?“

„Ach, máme se dobře, zlato. Jen se nám po tobě prostě stýská. Tvému tátovi pořád vadí, že nebydlíš v kampusu, ale s těmi staršími dětmi...“

Ze všech věcí, na které si máma mohla vzpomenout, to muselo být zrovna *tohle*. A ovšem že jí Claire nemohla vysvětlit, *proč* bydlí mimo kampus s osmnáctiletými, obzvláště když dva z nich jsou kluci. Máma ty kluky zatím nezmínila, ale to je jenom otázka času.

„Mami, říkala jsem ti, jak hnusně se ke mně holky na koleji chovaly. Tady je to lepší. Jsou to moji kamarádi. A jsou opravdu skvělí.“

Mámu to příliš nepřesvědčilo. „Ale buď opatrná. Na ty kluky.“

No, moc dlouho jí to netrvalo. „Ano, dávám si na kluky pozor.“ Byla opatrná, i co se týče Shanea, a to přestože Shane nikdy nezapomněl, že Claire ještě není ani sedmnáct a jemu bude devatenáct. Což není velký věkový rozdíl, ale podle zákona? Větší než obrovský, kdyby to její rodiče trápilo. Což by se určitě stalo, pokud by o tom věděli. „Mimochodem, všichni tady tě pozdravují. A Michael mává.“

Michael Glass, druhý kluk v domě, se posadil ke kuchyňskému stolu a četl si noviny. Vzhlédl a s vyvalenýma očima zavrtěl hlavou, *ne, to ne*. Ani posledně se mu s jejími rodiči nemluvilo dobře, a teď... no, všechno je ještě horší, pokud to vůbec jde. Když se s nimi Michael setkal minule, tak byl aspoň napůl normální: v noci člověk, přes den nehmotný duch, který navíc nemůže opustit dům.

V Morganville to znamenalo být napůl normální.

Aby dostal Shanea z maléru, provedl Michael něco hrozného – získal tak sice svobodu, tedy možnost odejít z domu, a hmotné tělo, ale teď je z něj upír. Claire nedokázala

odhadnout, jestli ho to trápí. Mělo by, ne? Ale vypadal tak... normálně.

Možná až příliš normálně.

Claire naslouchala matčinu hlasu a potom podala telefon Michaelovi. „Chce s tebou mluvit.“

„Ne! Nejsem tady!“ zašeptal a mával rukama na protest. Claire netrpělivě kývala telefonem.

„Jsi ten zodpovědný,“ připomněla mu. „Jen zkus nemluvit o tom...“ naznačila špičáky.

Michael se na ni ošklivě podíval, vzal telefon a rozehrál svůj šarm. Měl ho spoustu, což Claire dobře věděla. Nejen její rodiče si ho oblíbili, měli ho rádi... no, všichni. Michael byl chytrý, roztomilý, sexy, talentovaný, uznávaný... nic, co by se komukoli mohlo nelíbit. Jenom byl nemrtvý. Ujistil její matku, že je všechno v pořádku, že se Claire chová slušně – jakmile obrátil oči v sloup, Claire se málem udusila kolou – a že dává na malou holčičku paní Danversové pozor. Aspoň to poslední byla pravda. Michael bral povinnosti staršího bratra, které si sám vzal na bedra, až příliš vážně. Skoro nespustil Claire z očí, tedy kromě situací, jež vyžadovaly soukromí, nebo když Claire vyklouzla na vyučování bez doprovodu – což dělala tak často, jak to jen šlo.

„Ano, madam,“ odpovídal Michael. Vypadal už trochu podrážděně. „Ne, madam. To bych jí nedovolil. Ano. Ano.“

Claire se nad ním slitovala a převzala sluchátko. „Mami, my už musíme jít. Mám vás oba ráda.“

Mámu však obavy neopustily. „Claire, víš určitě, že nechceš přijet domů? Možná jsem udělala chybu, že jsem tě nechala odejít na univerzitu tak brzy. Mohla by sis vzít rok volno, rádi bychom tě měli zase doma...“

Divné. Obvykle se brzy uklidnila, obzvlášť po rozmluvě s Michaellem. Claire to nepříjemně připomínalo Shaneovu matku, které se vracely vzpomínky na Morganville. Upíři se vydali po její stopě a zabili ji, protože vymazání paměti selhalo.

Její rodiče teď byli na stejné lodi. Město sice navštívili, ale pořád si nebyla jistá, kolik z toho pobytu pochopili nebo jestli rozumí zdejší situaci – mohlo toho být dost, aby je to vystavilo nebezpečí. Musí udělat všechno pro to, aby se jim nic nestalo. Což znamenalo, že si nemůže splnit sen o studiu na MIT, protože kdyby opustila Morganville – za předpokladu, že by se jí vůbec podařilo dostat z města – upíři by ji sledovali, a buď by ji přivedli zpátky, nebo ji zabili. A zbytek její rodiny taky.

Navíc tady teď Claire stejně zůstat *musela*, protože podepsala smlouvu, v které přísahala věrnost přímo Amélii, zakladatelce města. Té nejmocnější a nejděsivější upírce ze všech, i když svou odvrácenou tvář ukázala jen málokdy. V daném okamžiku byla pro Claire a její přátele jedinou skutečnou nadějí na přežití.

Zatím pro ni z podpisu smlouvy nevyplynuly žádné důsledky – žádná oznámení v tisku, ani jí Amélie neukradla duši nebo tak. Možná to nakonec vyšumí...

Máma pořád mluvila o MIT, ale Claire na to nechtěla myslet. Celý život snila o tom, že bude chodit do školy jako MIT nebo CalTech. Chytrá na to byla dost. Dokonce ji přijali, i když byla mladší. Bylo hrozně nefér, že uvízla v Morganville jako moucha chycená v pavoučí síti. Chvilí kvůli tomu cítila hořkost a vztek.

No, pěkně, vysmívala se jí drsná a upřímná polovina jejího já. Takže bys obětovala Shaneův život kvůli tomu, po čem toužíš. Dobře víš, že by to tak dopadlo. Upíři by si našli důvod proč ho zabít. Nejsi o nic lepší než upíři, pokud neuděláš všechno pro to, abys tomu zabránila.

Hořkost ji opustila, ale lítost v ní ještě chvíli zůstala. Doufala, že Shane nikdy nezjistí, jak se kvůli tomu hluboko uvnitř cítí.

„Mami, promiň, už musím končit, mám školu. Mám tě ráda. Vyříd' i tátovi, že ho mám ráda, ano?“

Claire zavěsila, i když matka ještě chtěla pokračovat,

povzdychla si a pohlédla na Michaela, který se na ni chápavě zadíval.

„Hovory s rodinou nejsou jednoduché,“ uznal. „Je mi líto.“

„Ty se svými rodiči nemluvíš?“ zeptala se Claire a vklouzla do židle naproti němu. Michael svíral hrneček; chvíli se bála, že je to krev, ale pak ucítila kávu. Oříškovou. Upíři mohli jíst, a užívali si to. Jen jim to nestačilo.

Michael dnes ráno vypadal podezřele dobře – ve tváři měl barvu a jeho pohyby naplňovala energie, kterou v sobě včera večer neměl.

Dal si ráno víc než jenom kávu. Jak přesně to udělal? Došel si do krevní banky? Nebo existovala roznášková služba?

Claire na to chtěla přijít. Nepozorovaně.

„Jo, občas volám rodičům,“ odpověděl Michael. Rozložil noviny – místní plátek vydávaný upíry – a vytáhl menší srolovaný svazek stránek stažený gumičkou. „Byli z Morganville vystěhovaní, takže si toho moc nepamatují. Je lepší, když s nimi nejsem v kontaktu; mohly by z toho být problémy. Většinou jim píšu. Poštu a e-maily ti čtou, než jsou odeslané, to víš, že? A většinu hovorů monitorují, obzvláště dálkové.“

Sejmul gumičku a rozložil novinové stránky. Claire si přečetla titul: *Zpravodaj špičáků*. Logo bylo složené ze dvou kolíků v pravém úhlu tvořících kříž. Divoký úlet.

„Co je to?“

„Tohle?“ Michael zamával novinami a pokrčil rameny. „Kapitán Okatý.“

„Cože?“

„Kapitán Okatý. To je jeho práce. Vydává tyhle noviny každý týden už asi dva roky. Pochází to z podzemí.“

Podzemí v Morganville mohlo znamenat různé věci. Claire povytáhla obočí. „Takže... Kapitán Okatý je upír?“

„Ne, pokud netrpí těžkým rozdvojením osobnosti,“

odpověděl Michael. „Kapitán Okatý upíry nenávidí. Jakmile na sebe někdo upozorní, zaznamená to...“ Michael se zarazil, když četl titulky. Otevřel ústa a zase je zavřel. Jeho obličej byl jako z kamene a modré oči posmutněly.

Claire se natáhla, vzala mu noviny z rukou, otočila je a četla.

NOVÁ PIJAVICE VE MĚSTĚ

Michael Glass, kdysi vycházející hudební hvězda s talentem příliš velkým pro tohle ubohé město, se přidal k Temné straně. Podrobnosti jsou nejasné, ale Glass, který se poslední rok držel v ústraní, se s konečnou platností stal členem gangu pijavic.

Nikdo neví, jak nebo kde se to stalo, a pochybuji, že Glass k tomu sdělí nějaké podrobnosti, ale všichni bychom se měli mít na pozoru. Znamená to víc upírů a míň lidí? Vždyť je prvním novým nemrtvým po dlouhých desetiletích.

Mějte oči otevřené, chlapci a dívky: Glass možná vypadá jako anděl, ale nyní v sobě skrývá ďábla. Zapamatujte si tu tvář, kamarádi. Je novým přírůstkem do Klubu nemrtvých!

„Klubu nemrtvých?“ zopakovala Claire šokovaně. „Dělá si srandu, že jo?“ U článku byla Michaelova fotka, pravděpodobně přímo z ročenky morgantvillské střední školy, zasazená do náhrobního kamene.

Sprostě mu na ní domalovali špičáky.

„Kapitán Okatý nevylézá z úkrytu a nenabádá k zabíjení,“ vysvětlil Michael. „Dává si pozor na to, jak formuluje věty.“ Claire cítila, jak je Michael naštvaný. A vyděšený. „Zveřejnil naši adresu. A taky jména vás všech, i když aspoň uvedl, že žádný z vás není upír. Ale stejně. Tohle nevypadá dobře.“ Michael už strávil šok z toho, že se uviděl v novinách, a začínal si dělat starosti. Claire na tom byla stejně.

„No... proč s ním upíři něco neprovedou? Proč ho nezastaví?“

„Zkoušeli to. Za poslední dva roky uvěznilí tři lidi, kteří tvrdili, že jsou Kapitán Okatý. Vyšlo najevo, že nic nevědí. Kapitán by mohl dávat CIA lekce z toho, jak provádět tajné operace.“

„Takže není tak okatý,“ poznamenala Claire.

„Myslí to ironicky.“ Michael rychle polkl doušek kávy. „Claire, tohle se mi nelíbí. Jako bychom neměli dost problémů i bez tohohle.“

Eva vrazila do kuchyňských dveří tak prudce, až naražily do stěny, a oba je tím vylekala. Dupala po podlaze a opřela se o stůl. Dnes moc nevypadala jako gotička; její vlasy měly pořád černou barvu, ale byly svázané jednoduše dozadu, a hladkou košili ani černé kalhoty nezdobily lebky. Navíc nebyla namalovaná. Vypadala skoro... normálně. To bylo *zlé*.

„Dobrá,“ spustila a hodila před Michaela další výtisk *Zpravodaje špičáků*. „Prosím, řekni mi, že na to máš vtípnou odpověď.“

„Dám pozor, abyste vy tři byli v bezpečí.“

„No tak tohle jsem zrovna slyšet nechtěla! Je ti snad jasné, že si nedělám starosti o nás! Naše fotky nikdo do náhrobního kamene nezasadil!“ Eva se znovu zadívala na obrázek. „I když jo, raději mrtvá než s takovýmhle účesem... Bože, to je tvoje maturitní fotka?“

Michael sebral noviny a otočil je přední stranou dolů. „Evo, nic se nestane. Kapitán Okatý prostě rád žvaní. Nikdo po mně nepůjde.“

„Jasně,“ ozval se nový hlas. Shaneův. Dorazil hned po Evě, určitě chtěl sledovat ohňostroj, a teď se opíral se založenýma rukama o zeď vedle sporáku. „Klidně se dál držíme toho nesmyslu,“ řekl. „Je to problém, a ty to víš.“ Claire čekala, že přijde ke stolu a připojí se k nim jako vždycky.

Nepřišel. Shane nerad zůstával dlouho v jedné místnosti s Michaellem od... té proměny. Nepodíval by se na něj, leda úkosem a letmo. Nosil také jeden z Eviných stříbrných

křížů, i když teď ho schovával pod šedým tričkem, které měl na sobě. Claire si uvědomila, že zírá na místo, kde vykukoval jeho obrys.

Eva Shanea nevnímala; její velké černé oči upřeně hleděly na Michaela. „Víš, že tě budou mít všichni na mušce, že? Všechny ty rádoby Buffy?“ Claire *Buffy, přemožitelku upírů* sledovala, ale nebylo jí jasné, jak to dokázala Eva; v Morganville to bylo zakázané zboží stejně jako všechny další filmy a knihy o upírech. Nebo o zabíjení upírů, to především. I stahování z internetu bylo přísně střeženo. Bezpochyby tu ale existoval černý trh s podobnými produkty, a tam to Eva sehnala.

„Jako ty?“ zeptal se Michael. Ještě nezapomněl na arzenál kůlů a křížů, který Eva ukrývala v pokoji. Za starých časů se to zdálo jako dobrý nápad, když člověk žil v Morganville. Teď to ale vypadalo jako recept na domácí násilí.

Evu to zasáhlo. „Nikdy bych...“

„Já vím.“ Jemně vzal její ruku do své. „Vím.“

Roztála jako sníh, ale pak se otřásla a znovu se na něj zamračila. „Podívej, je to *nebezpečné*. Vědí, že jsi snadnější cíl než ostatní, a budou tě nenávidět o to víc, protože jsi jedním z nás. *Naše generace*.“

„Možná,“ připustil Michael. „Evo, pojď, posaď se. Sedni si.“

Poslechla, i když se do židle spíš svalila. Nepřestávala nervózně pohupovat nohou ani klepat černě nalakovanými nehty do stolu. „Tohle je zlé,“ prohlásila. „Víš to, že ano? Devět a půl z deseti na stupnici označující, jak moc je mi na blití.“

„Jenom devět a půl?“ zeptal se Shane. „Uvědomuješ si, že žijeme s nepřítelem? Co je potom za deset bodů? Nemluvě o tom, že máš body i za to, že s ním šu...“

Michael se postavil tak prudce, až se židle převrhla a třeskla o zem. Shane se narovnal; připravený na potíže, pěsti zaťaté.

„Drž hubu, Shane,“ řekl Michael nebezpečně tiše. „Myslím to vážně.“

Shane se přes něj zadíval na Evu. „Jednou tě kousne. Neovládne se, a jakmile začne, nepřestane; *zabije* tě. Ale to ty víš, že? Copak to je, pošahaná gotická představa romantické sebevraždy? Seš teď na upíry?“

„Drž zobák, Shane. Víš o gotické kultuře akorát to, cos pochytal ze starých epizod *Munsterových* a od svého rasistického gangsterského táty.“ Skvělé, teď byla našťvaná i Eva. Jako jediná při smyslech tak zůstala v místnosti Claire.

Michael se pokusil zmírnit napětí. „No tak, Shane. Nech ji být. *Ty jsi* ten, kdo jí ubližuje, ne já.“

Shane přesunul pohled na Michaela, provrtával ho očima. Tvrdě. „Neubližuju holkám. Zkus říct, že jo, a radši bys pak měl zmizet, zmrde.“

Shane se odlepil od zdi, protože Michael vykročil proti němu. Claire ztuhla a pozorovala je vykulenýma očima.

Eva se vklínila mezi ně a natáhla paže, aby oba zadržela. „No tak, kluci, tohle nechcete.“

„Ale chci,“ namítl Shane chladně.

„Fajn. Buď si jednu vražte, nebo dejte pokoj,“ odsekla Eva a ustoupila. „Jenom nepředstírejte, že to děláte, abyste ochránili jednu mrňavou vyděšenou holku, protože to není pravda. Jde tu o vás dva. Tak si to vyřešte, nebo to nechte být; je mi to jedno.“

Shane na ni chvíli zíral, oči vytřeštěné a zvláště ublížené. Pak se podíval na Claire. Ani se nepohnula.

„Vypadnu,“ oznámil. Otočil se a vyšel kuchyňskými dveřmi. Zabouchly se za ním.

Eva zalapala po dechu. „Nemyslela jsem si, že by odešel,“ řekla tak otřeseně, až si Claire vteřinu myslela, že Eva začne brečet. „Pošahaný *idiot*.“

Claire uchopila Evu za ruku. Ta ji pevně stiskla a pak vklouzla do Michaelovy náruče. Upír, nebo ne, ti dva vypadali šťastně, a vůbec, vždyť to byl *Michael*. Nemohla

pochoпит Shaneovu zuřivost. Vypadalo to, že vyubublala na povrch zničehonic, když to nejméně očekávala.

„Radši půjdu...“ omluvila se. Michael přikývl.

Claire vyklouzla ze židle a šla najít Shanea. Ne že by to bylo obtížné; byl zabořený v gauči, hleděl na obrazovku Play Stationu a mačkal ovládání, jak zabíjel zombie. „Jsi na jeho straně?“ zeptal se Shane a usekl hlavu útočící nemrtvé bestii.

„Ne,“ odpověděla Claire a usadila se opatrně vedle něj tak, aby mezi nimi zůstalo dost místa a Shane se necítil utiskovaný. „Proč vůbec máme strany?“

„Cože?“

„Michael je tvůj kamarád; je to náš spolubydlící. Proč by tu měly být nějaké strany?“

Luskl prsty. „Hm, počkej, mám to... protože je to krvežíznivá ponocující pijavice, která *bývala* mým kamarádem?“

„Shane...“

„Myslíš si, že ho znáš, ale to není pravda. Změní se. Všichni se mění. Možná to bude nějakou dobu trvat, já nevím. Právě teď si myslí, že je jen něco víc než člověk, ale není. Je míň než člověk. A ty bys na to raději neměla zapomínat.“

Zírala na něj, trochu ohromeně a hodně posmutněle. „Eva má pravdu. Mluvíš jako tvůj otec.“

Shane sebou trhl, zastavil hru a odhodil ovládání. „To byla rána pod pás, Claire.“ Nebyl zrovna největší fanoušek svého táty – ani nemohl být vzhledem k tomu, jak krutě se k němu otec choval.

„Ne, je to pravda. Podívej, mluvíme tu o Michaelovi. Nemůžeš mu dát šanci? Nikomu neublížil, je to tak? A musíš uznat, že mít upíra na naší straně, *skutečně* na naší straně, se může hodit. Zvláště v Morganville.“

Jen hleděl na obrazovku, čelisti zatnuté. Claire se pokoušela přijít na způsob, jak k němu proniknout, ale vyrušil ji zvonek u dveří. Shane se nepohnul. „Dojdu tam,“ vzdychla

a šla otevřít hlavní dveře. Byla docela bezpečná doba – dopoledne, slunečno a klid. Léto už konečně začalo předávat vládu podzimu – teď, když z texaské krajiny vypálilo veškerou zeleň.

Claire mhouřila oči proti světlu. Chvíli si myslela, že se jí s nimi stalo něco hodně zlého.

Protože na prahu stál její arcinepřítel, královna mrcha Monika Morrellová v závěsu s věrnými harpyjemi Ginou a Jennifer. Bylo to téměř jako vidět Barbie a její kamarádky v životní velikosti oblečené v námořnickém. Opálené, barevně sladěné a dokonalé – od lesku na rtech až po lak na nehtech u nohou. Monika nasadila nucený milý výraz. Gina a Jennifer se o to taky pokusily, ale tvářily se, jako by cítily něco shnilého.

„Ahoj!“ zvolala Monika rozjařeně. „Máš plány na dnešek, Claire? Napadlo mě, že bychom mohly někam vyrazit.“

A je to tady, pomyslela si Claire. Sním. Jenže tohle je noční můra, ne? Monika předstírá, že je moje kamarádka? Rozhodně noční můra.

„Já... co chceš?“ zeptala se Claire, protože její vztah s Monikou, Ginou a Jennifer definovalo to, že ji shodily ze schodů na koleji, a od té doby se to nezlepšilo. Pro tyhle snobské holky byla něco jako ošklivý brouk. V tom lepším případě. Nebo... nástroj. *Šlo jim o Michaela?* Jeho status se totiž přes noc změnil z „osamělého muzikanta“ na „žhavého upíra“, a Monika byla z upírů úplně hotová, že? „Chceš mluvit s Michaelem?“

Monika se na ni divně podívala. „Proč bych měla? Copak může jít za slunečného dne nakupovat?“

„Ach.“ Ani náhodou netušila, co má říct.

„Mám na mysli menší nákupní terapii a pak se budeme učit,“ vysvětlila Monika. „Jdeme omrknout to nové místo, ne Common Grounds. Common Grounds je jako z minulého století. A nestojím o to být pořád pod Oliverovým dozorem. Teď, když převzal roli Ochránce celé naší rodiny,

by do všeho strkal nos a chce vidět moje známky. Nenaštvalo by tě to?“

„Já...“

„No tak, zachraň mě. Opravdu potřebuju pomoct s ekonomikou a tyhle dvě jsou tupé,“ odbyla Monika nejbližší kamarádky mávnutím ruky. „Vážně. Pojd' se mnou. Prosím. Fakt potřebuju tvoji chytrou hlavu. Myslím, že bychom se měly vzájemně lépe poznat, co říkáš? Vzhledem k tomu, jak se věci změnilly.“

Claire otevřela ústa a pak je zase zavřela, aniž by něco řekla. Naposledy, když šla někam s Monikou, ležela nakořenec na zádech na podlaze dodávky, zatímco jí byly a mučily.

Podařilo se jí vykřiknout: „Vím, že to zní hrubě, ale – co to má k čertu znamenat?“

Monika si povzdychla. Vypadala – to bylo vážně divné – zkroušeně. „Chápu, co si myslíš. Ano, chovala jsem se k tobě jako mrcha a ublížila jsem ti. A je mi to líto.“ Gina a Jennifer, její věrný sbor, přikývly a zopakovaly šeptem *líto*. „Co jsme si, to jsme si, ano? Všechno odpuštěno?“

Claire z toho byla celá zmatená. „Proč tohle děláš?“

Monika našpulila lesklé rty, naklonila se blíž, ztlumila hlas a důvěrně zašeptala: „Tak dobře... ne, nepraštila jsem se do hlavy ani nic podobného a neprobrala se s myšlenkou, jak jsi senzační. Ale jsi teď jiná. Můžu ti pomoct. Seznámit tě se všemi lidmi, které bys měla znát.“

„Děláš si srandu? *Jak* jiná?“

Monika se přiblížila ještě víc. „Podepsala jsi.“

Takže... to nebylo kvůli Michaelovi. Claire se jen stala... populární. Protože byla Améliiným majetkem.

A to bylo děsivé.

„Ach,“ vydechla a pak znovu: „Ach jo.“

„Věř mi,“ nabádala ji Monika. „Potřebuješ někoho, kdo se vyzná. Někoho, kdo ti ukáže, jak to tu chodí.“

Kdyby na planetě zůstali jedinými lidmi Monika a Jack Rozparovač, věřila by Claire spíš jemu. „Promiň,“ řekla.

„Už mám něco v plánu. Ale – děkuji ti. Možná někdy jindy.“

Zabouchla dveře Monice přímo před nosem a zamkla je. Když se otočila, vyskočila úlekem, protože přímo za ní stál Shane. Zíral na ni, jako by ji nikdy dřív neviděl.

„*Děkuji ti?*“ napodoboval ji. „Děkuješ té mrše? Za co, Claire? Že tě zmlátila? Že se tě pokusila zabít? Že zabila moji sestru? Kriste. Nejdřív Michael, a teď ty. Už vás vůbec nepoznávám.“

A jako obvykle se Shane vypařil. Poslouchala, jak těžkými kroky prošel obývacím pokojem a zamířil nahoru po schodech. Zaslechla známé třísknutí jeho dveří.

„Hej!“ zakřičela za ním. „Prostě jsem jen byla zdvořilá!“

2

„Takže,“ spustila Eva, když vezla Claire do školy, „co znamenala ta záležitost s Monikou? Chci říct, že by sis možná před ní měla krýt záda. Ještě víc než doteď.“

„Znělo to, jako by to myslela opravdu vážně. Dalo jí to zabrat – musela spolknout hrdost velkou jako kráva.“

Eva po ní střelila pohledem. Jedním z těch, který byl dvojnásobně účinný, protože pocházel od holky s bělostným make-upem, výraznou černou linkou kolem očí a černě namalovanými rty. „Být Moničinou kamarádkou znamená, že děláš, cokoli Monika chce a kdykoli to chce. Nějak si tě nedokážu představit jako jednu z jejích bezduchých sboristek.“

„Ne! To ne – neřekla jsem, že *budu* její kamarádka, jen... ptala ses.“ Claire si založila ruce, opřela se do sedadla Evina letitého černého cadillaku a zatvářila se tvrdohlavě. „Není moje kamarádka, jasně? Ty jsi moje kamarádka.“

„Takže když Monika se svojí svitou přijde k tvému stolu, vstaneš a odejdeš? Ani omylem. Na to jsi moc hodná. Než si to uvědomíš, potáhneš se za nimi a pak ti jich bude líto.“

Budeš mi tvrdit, že Monika není tak špatná, že ji jen lidi nechápou, a než se naděješ, už budete jedna druhé plést vlasy a smát se spolu nad chlapeckými kapelami.“

Claire naznačila, že zvrací. „To bych neudělala.“

„Prosím tě. Máš ráda každého. Dokonce i mě. Máš ráda *Shanea*, a na rovinu, Shane se chová jako blázen, obzvláště teď.“ Eva přimhouřila oči, jak o tom přemýšlela. „A co se týče *Shanea*, přísahám, že jestli se nevzpamatuje, tak ho praštím. Tedy praštím ho a pak rychle uteču.“

Claire si to představila a skoro se rozesmála. Evin nejsilnější možný úder nezpůsobí nic jiného, než že *Shanea* překvapí, uvědomila si, ale dokázala si představit, jak zmateně a ublíženě se pak bude tvářit. *Co jsem k čertu zase provedl?*

„Nejsem oblíbená,“ konstatovala. „Monika není moje kamarádka a nebudu se s ní bavit, nikdy, konec příběhu.“

„Přísaháš?“

Claire zvedla ruku. „Přísahám.“

„Hmm.“ Eva nevypadala přesvědčeně. „No dobrá.“

„Hele, když jsme kamarádky, co kdybys mi koupila moka?“

„Loudile.“

„Ty jsi ta, kdo pracuje.“

*

Pozdě odpoledne začalo pršet, což bylo docela vzácné. Studený podzimní déšť se valil v třpytivých proudech. Claire, stejně jako devadesát procent ostatních studentů, si s sebou nevzala deštník, a tak se zbědovaně brodila přes univerzitní dvůr okolo prázdných laviček a deštěm nasáklých nástěnek k chemické laboratoři. Milovala laboroky. Nenáviděla déšť. Nesnášela být promoklá na kůži, a v téhle části Texasu naštěstí podobné riziko moc nehrozilo. V batohu neměla místo na cokoli tak zbytečného, jako je pláštěnka.

Dělala si starosti, aby jí nenavlhly učebnice, ale batoh měl být vodě odolný...

„Vypadáš, že je ti zima,“ ozvalo se za ní. Najednou déšť ustal a ona uslyšela duté bubnování dešťových kapek dopadajících na tenkou látku deštníku. Claire vzhlédla, zamrkala, aby vyhnala vodu z očí, a uviděla, že je ukrytá pod deštníkem velkým tak, že by se pod něj vešla čtyřikrát nebo pětkrát... anebo jen jednou společně s klukem, který deštník držel. Byl totiž *mohutný*. A roztomilý takovým tím způsobem, jako bývají vypracovaní fotbalisti. Vedle něj by i Shane vypadal malý. Ačkoli k jeho výšce (musel mít tak metr devadesát pět, odhadovala Claire) se váha zdála úměrná. Měl čokoládově hnědou kůži a nádherné hnědé oči. A vypadal... docela mile.

„Já jsem Jerome,“ představil se. „Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděla stále v úžasu, že kluk, který byl zcela jistě *někdo*, se zastavil, aby jí nad hlavou rozevřel deštník. „Díky. Hm, jmenuju se Claire. Ahoj.“

Přehodila si promoklý batoh do druhé ruky a nabídla mu pravačku. Přijal ji a potřásl jí rukou. Jeho byla aspoň třikrát větší, dost velká (jak by se vsadila), aby se do ní vešel celý fotbalový míč.

Měl na sobě tričko sportovního týmu TPU. Jeho hlavní obor tak nebyl žádným tajemstvím.

„Kam míříš, Claire?“

„Do chemické laboratoře,“ odpověděla a ukázala na budovu vzdálenou na délku fotbalového hřiště na opačné straně nádvoří. Přikývl a zamířil tam. „Hele, je to od tebe milé, ale nemusíš...“

„Žádný problém.“ Usmál se na ni. Dělal se mu dolíčky. „Slyšel jsem, že vědecká budova vypadá v tomhle období hezky. A cokoli pro kamarádku.“

„Ale já nejsem...“

Jerome kývl na skupinku holek, které se schovávaly společně pod střešou budovy, kde se učily jazyky. Pěkných

holek. V jejich středu stála Monika Morrellová a poslala mu vzdušný polibek.

„Ach,“ vydechla Claire. „*Tuhle* kamarádku.“ Její mínění o Jeromovi spadlo o několik tuctů zářezů, dosáhlo dna a začalo se prokopávat do Číny. „Hele, oceňuju to, ale nejsem z cukru. Nerozpustím se.“

Prudce se otočila a zrychlila. Jerome udělal dva dlouhé kroky a bez komentáře ji znovu zakryl deštníkem. Zabodla do něj pohled.

Jerome povytáhl obočí. „Můžu hrát *tuhle* hru celý den.“ „Fajn,“ přikývla. „Ale o laskavosti od Moniky nestojím.“ „Hele, je to jen deštník, žádné lamborghini,“ upozornil ji. Znělo to rozumně. „Dokonce ti ho ani nepůjčuju. Opravdu to není bůhvíjaká laskavost.“

Držela jazyk za zuby, hlavu dole a pospíchala. Jerome se zastavil u paty schodiště vědecké budovy, ona se odpojila a vyrazila pod betonový přístřešek, kde už se mačkali další studenti ukrývající se před deštěm. Ohlédla se zpátky. Jerome se usmál, zamával a Claire si všimla bronzového nebo měděného náramku na jeho ruce.

Byl pod Ochranou. Pravděpodobně rodák z Morganville. „Nejsem její kamarádka. O nic takového jsem se neprosila,“ stěžovala si a vysvětlovala to Evě, i když tu nebyla.

A pak kýchlá, popotáhla nosem a odvěkla svůj promoklý zadek do třídy.

*

Pršelo celý den i noc. Úsvit pak byl jasný a slunečný, ale kvůli bledému stříbrnému slunci ne tak intenzivní, jak Claire čekala. Vlastně to bylo docela hezké. Když se do koupelny vpotácela Eva, která vypadala jako živá mrtvá víc než většina upírů, byla už Claire osprchovaná. Eva něco zamumlala, a když si pustila sprchu, přestala Claire vnímat úplně. Claire se domyla v umyvadle a seběhla dolů. Našla